

Glasba in sinje nebo

OB 50-LETNICI
JUGOSLOVANSKEGA
LETALSTVA

POKOJNI LADISLAV ROPAS JE BIL PRVI »LETEČI CELJAN«

Dan za dnem nad hišo ob cesti proti Levcu hrumijo letalski motorji in pod kopastimi oblaki žvižgajo vitke jedrilice. Kakor, da izkazujejo čast in hvaležnost pionirju celjskega letalskega športa lani umrlemu Ladislavu Ropasu.

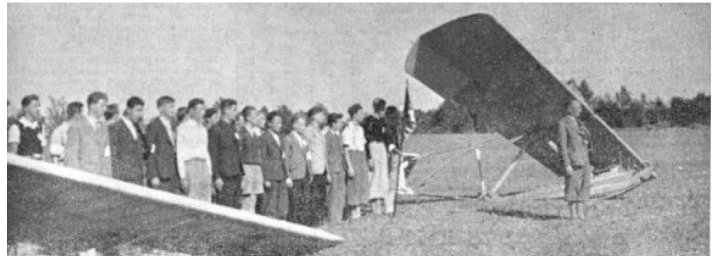
Marsikdo ne ve, da je človek, ki je s svojim tankim poslušom in spretnimi rokami nenadomestljivega mojstra »zdravil« klavirje po vsej državi, v svojem srcu živel pod sinjim nebom, v višavah, kjer vetrovi vrtijo svoj večni ples.

V letih, ko je bila kočija še kraljica cest, je mojster Ropas bil med prvimi Celjani, ki je z ropotajočim avtomobilom napovedoval nov čas.*

Letalo pa je bilo takrat skoraj večja redkost od današnjih lunikov in satelitov.

Bilo je to leta 1923 ali 1924, tako pripoveduje soproga Evgenija Ropas, ko je mojster Ropas iz Nemčije dobil literaturo o letalih. Njegova delavnica je postala konstrukcijski biro in dvorišče za hišo letalska tovarna. S svojimi vajenci in prijatelji je začel graditi prvo letečo napravo. Poleteti je bil njegov cilj, a mojster Ropas ni bil iz takega testa, da bi se na poti do cilja zmedel. Letalo je bilo kmalu gotovo in s tem je prišel njegov veliki dan.

Na travniku, kjer danes vzletajo in pristajajo naši mladi sokoli, se je v rokah mladine in prijateljev napela gumijasta vrv in prvi Celjan se je odlepil od zemlje in zaplaval nad glavami navdušenih tovarišev . . .

Pionir celjskega letalskega športa mojster Ropas s svojimi gojenci in preprostim jadralnim letalom ob otvoritvi levškega letališča, nekaj let pred drugo svetovno vojno . . .

Naš celjski Ikar si je hitro nabral prijateljev-somišljenikov. Okoli njega so se zbrali mladi fantje, ki jim je postalo na zemlji pretesno. Z žalostjo so zasledovali razvoj letalskega športa v zamejstvu, saj ob pičlih sredstvih in ob nezainteresiranosti oblasti pač niso mogli tako hitro napredovati. Ropasova vdova pripoveduje, da je ob pogostih potovanjih na Dunaj vsako prsto minuto prebil na letališču. Bil je v svojem elementu, kadar je s krmilno palico vodil brnečega ptiča pod oblake.

Samo njegovi vztrajnosti in neupogljivi ljubezni do letalstva se ima Celje zahvaliti, da je nekaj let pred zadnjo vojno doživelo otvoritev letalskega gnezda, da so oblastniki z javnim pompom priznali »druščino letečih norcev« za spoštovanja vredni celjski aeroklub.

Ko pa se je po vojni streljaj od njegovega domovanja razrastle množični letalski šport, ni bilo bolj srečnega človeka mimo njega. Polnih trideset let je preteklo od takrat, ko je sam sedel na krhko stvarco in poskočil v zrak. Polnih trideset let je čakal, da je na travniku onstran Ložnice zrastle kupolasta stavba in da je ob prisluškovanju klavirskim strunam vedno natanko ugibal kateri stroj brni v zraku nad njegovo hišo in kateri izmed fantov je v njem. Od vseh priznanj, ki jih ni dobil malo v svojem plodnem življenju, mu je bila prav gotovo najbolj pri srcu diploma častnega člana celjskega Aerokluba te jate predrznih in spretnih fantov in deklet s krili.

* Njegova soproga je bila l. 1914 prva Celjanka s šoferskim izpitom.

Članek je bil objavljen v Celjskem tedniku tretjega junija leta 1960, številka 22.